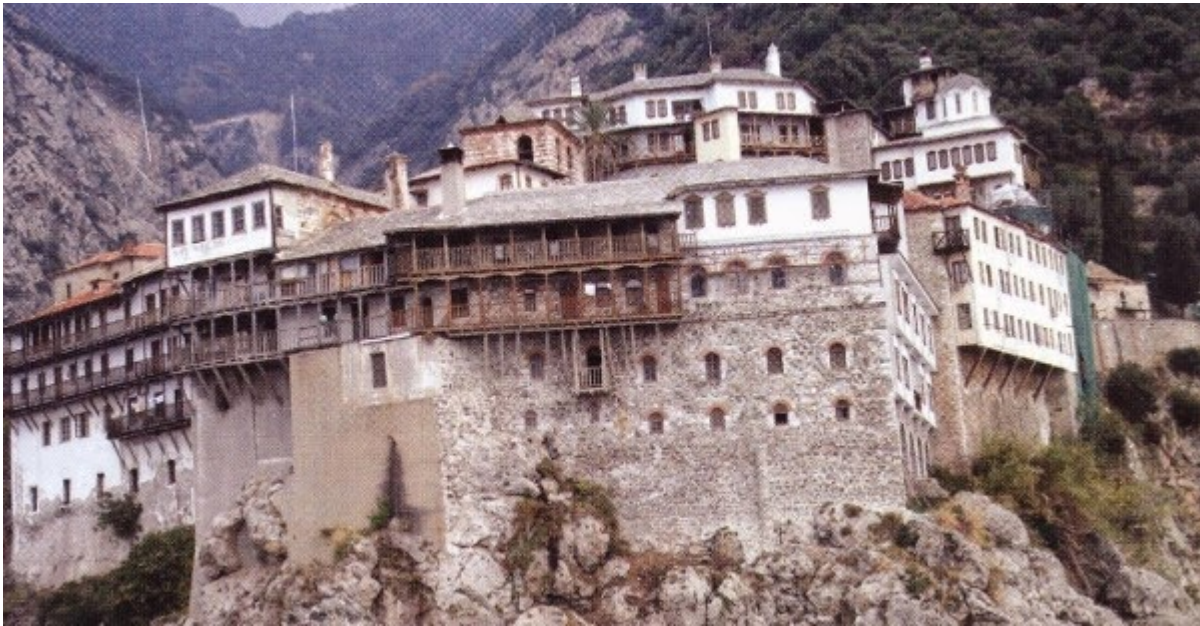

Ο αναστεναγμός του γέρου

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Είναι αλήθεια πέρα για πέρα, πως , όπως οι λόγοι του διδάσκαλου οσίου Εφραίμ απώτερο σκοπό έχουν να φέρουν τον άνθρωπο σε καλή πνευματική κατάσταση, που θα τον οδηγήσει στην μετάνοια, αυτό επιδιώκουν και οι ακολουθίες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής (τα τροπάρια, τα ιδιόμελα, οι κανόνες, οι αναγνώσεις, τα πολλά σταυροκοπήματα, οι άπειρες μετάνοιες). Σκοπό έχουν να σπάσουν το εγώ, να κάμψουν τον αγέρωχο νου, ώστε οι πιστοί να σταθούν σεβίζοντες ενώπιον του Θεού, ζητώντας συγγνώμη των πεπραγμένων. Το σκύψιμο της κεφαλής και πολύ περισσότερο την κάμψη των γονάτων την φοβούνται μόνον οι ετερόδοξοι , γιατί είναι αιρετικοί και ο όσιος Ιωάννης ο Σιναΐτης λέγει ότι είναι αδύνατον να βρεθεί ταπείνωση σε αιρετικό.

Την περίοδο αυτήν της Τεσσαρακοστής η όλη διακόσμηση της εκκλησίας με τα πένθιμα ζεσταίνει την καρδιά. Νιώθει πως είναι μια άλλη περίοδος του χρόνου. Οι φαιδρότητες και οι χαρές έπειτα από αυτά. Νυν ήλθε καιρός μετανοίας και εξομολογήσεως, δακρύων και στεναγμών . Σκεπάστηκαν οι εικόνες με μαύρα. Γύρισαν ανάποδα ,αφού εγώ δεν γυρίζω στον Χριστό. Και αυτό το άγιο Θυσιαστήριο μελανοφορεί για τη δική μου σκληρότητα , πώρωση και απανθρωπιά. Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια σταμάτησε ο πένθιμος διάκοσμος την Μεγάλη Σαρακοστή, για να μην μελαγχολούμε. Ξέχασαν πως ο Ορθόδοξη Εκκλησία είναι χώρος δακρύων, μετανοιών και εργαστήριο ταπεινώσεως. Μακαριστός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο έλεγε:

- Σχολίασα το πρώτο και το τελευταίο «και» της Αγίας Γραφής και κατάλαβα• κατάλαβα πως ο Θεός δεν ζητά τίποτε άλλο από τον άνθρωπο παρά ταπείνωση. Τα μοναστήρια που έχουν πατερική παράδοση , διατηρούν την πένθιμη πράξη την Μεγάλη Σαρακοστή. Ρώτησα στην Πάτμο ένα Γάλλο:

- Τί σ' έκανε να γίνης ορθόδοξος;

- Η διακόσμηση της Ορθόδοξης Εκκλησίας. Πήγα στην ρωσική εκκλησία σ' ένα μνημόσυνο ενός φίλου μου Ρώσου. Ζεστάθηκε η καρδιά μου. Ενώ στην καθολική και προτεσταντική , Άλπεις. Μπορείς να ζήσης εκεί; Άλλο τόσο σ' αυτήν την «εκκλησία».

Έτσι, στο μικρό μοναστήρι όπου διακονούσαμε ολίγοι αδελφοί, ήρθε κάποτε την ώρα του Μεγάλου Αποδείπνου γέρος, αλλά καρδαμωμένος. Πήρε μια καρέκλα και κάθισε σχεδόν στο μέσον του μικρού Καθολικού. Βλέποντας τους μοναχούς να κάνουν ακατάπαυστα σταυρούς και μετάνοιες, προσπάθησε κι αυτός , αλλά γρήγορα απογοητεύθηκε. Είδε πως δεν μπορούσε και άρχισε το «ωχ, ωχ».

- Τί έχεις, παπού , πονάς;

- Όχι, παιδί μου. Συντρίβεται η ψυχή μου βλέποντας πόσες μετάνοιες κάνετε εσείς, σαν να είστε οι μεγαλύτεροι αμαρτωλοί, κι εγώ ο πανάθλιος μια μετάνοια δεν έχω κάνει στη ζωή μου. Και τον σταυρό κουτσουρεμένο τον έκανα, σαν να το θεωρούσα ντροπή να σταυροκοπιέμαι.

Ζήτησε στο τέλος της ακολουθίας εξομολόγηση. Ήρθε σε μεγάλη συναίσθηση. Έκλαιε σαν μικρό παιδί.

- Έπαθα - έλεγε- την πλάκα μου μαζί σας. Ήρθα να μου διαβάσης μια ευχή να κοινωνήσω και εγώ έγινα ράκος. Μου υπενθυμίσατε όλες τις αμαρτίες μου. Μωρέ τί είστε εσείς εδώ πέρα; Ψυχοβγάλτες. Θα τα πω όλα και ας γίνω ρεζίλι μπροστά σου.

Ο γέρος άνοιξε ανώγεια, ισόγεια και κατώγεια και υπόγεια σκοτεινά. Είπε τα πάντα από την παιδική του ηλικία. Για μια στιγμή φώναξε:

- Δεν έχω άλλα να σου πω• δεν έχω άλλα να σου δείξω . Συγχώρα με και δώσε μου ένα ποτήρι νερό.

Έτρεξα στο Ιερό να του φέρω.

- Όχι αυτό. Την δροσιά της ευχής να μου διαβάσης και να επιστρέψω στο κονάκι μου.

Έφυγε ο γέρος , φωνάζοντας «ωχ, ωχ» έξω φωνή ως το χωριό. Τον ακούει η Αλεξάνδρα η ανάπηρη.

- Τί έχεις ,γέρο, και αναστενάζεις; Τί σου είπαν οι καλόγεροι; Δεν σου φέρθηκαν καλά;

- Είδα αυτά που κάνουν και οίκτιρα τον εαυτό μου. Αν υπήρχε μόνον αυτή η ζωή, καλά θα ήταν. Όμως υπάρχει και μια άλλη...

Σε λίγες μέρες πορεύθηκε την μακαρία οδό.

Μακάρι εκεί να είναι μακάριος ανήρ.

Από το βιβλίο: «Μορφές που γνώρισα να ασκούνται στο σκάμμα της Εκκλησίας»

Α' έκδοση Σεπτέμβριος 2010

Ιερά Μονή Δοχειαρίου, Άγιον Όρος

Πηγή: agiosmgefiras.blogspot.gr